

V Praze dne 20. února 2013

Vážená paní ředitelko,

dne 24. ledna 2013 jsem Národnímu archivu adresoval žádost dle zákona č. 106/1999 Sb. Dne 8. února 2013 jsem z Národního Archivu obdržel dopis č.j. NA-289/08-2013 ze dne 7. února 2013, jehož obsahem bylo sdělení o prodloužení lhůty k vyřízení. Dne 15. února 2013 jsem z Národního archivu obdržel jako žadatel o informace odpověď ze dne 14. února 2013, č.j. NA-289-4/08-2013, kterou však nemohu považovat za „rozhodnutí“ ve smyslu platné právní úpravy, s jejímž obsahem nesouhlasím a takovou odpověď jsem velice znepokojen, jelikož vypovídá o absolutní ignoraci mých ústavně zaručených práv vyplývajících z čl. 17 LZPS.

Z výše uvedeného důvodu tímto podávám v souladu s ust. § 16 zákona č. 106/1999 Sb., do odpovědi Národního archivu ze dne 14. února 2013, č.j. NA-289-4/08-2013 toto

### **o d v o l á n í ,**

a to do bodů 1, 2, 4, 12, 16, 17, 19, 20, 24, 25, 26, 27, 28 a 29, které **odůvodňuji** následovně:

K procesní stránce věci uvádím, že povinný subjekt porušil svou zákonnou povinnost, když žadateli odpověděl dopisem ze dne 7. února 2013, č.j. NA-289/08-2013, že prodlužuje lhůtu v souladu s ust. § 14 odst. 7 zákona č. 106/1999 Sb., nicméně již z obsahu dopisu není a nebylo zřejmé o kolik dnů povinný subjekt lhůtu prodloužil.

Další, zcela elementární pochybení povinného subjektu spatřuji v tom, že odpověď ze dne 14. února 2013, č.j. NA-289-4/08-2013, vůbec neobsahuje klauzuli o poučení, ačkoli ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., stanoví, že „pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví (pozn. což NA učinil), vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti", s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.“

Tolik k formální a procesní stránce věci.

Co se týká obsahových náležitostí odpovědi Národního archivu ze dne 14. února 2013, č.j. NA-289-4/08-2013, tvrdím, že **bod č. 1 a č. 2** byl povinným subjektem aplikován naprosto v rozporu s platnou právní úpravou, jelikož žadatel se nedotazoval v uvedených bodech na vnitřní pokyny, resp. personální předpisy povinného subjektu. Povinný subjekt se dotazoval na popis pracovních činností, což je zcela něco jiného a nelze důvodně

předpokládat, že popis práce vedoucí 8. oddělení foto-, fono-, kinodokumentů a služeb veřejnosti a všech podřízených v cit. oddělení je součástí vnitřních nebo personálních předpisů povinného subjektu. Z uvedeného důvodu je aplikace ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., nepřijatelná a v jeho příkrém rozporu.

**K bodu č. 4** žadatel tvrdí, že povinný subjekt mu vůbec neodpověděl. Žadatel požadoval vyhodnocení plánu činnosti 8. oddělení foto-, fono-, kinodokumentů a služeb veřejnosti na rok 2012 ve formě, z níž bude zřetelné, které úkoly byly splněny/nesplněny; v případě nesplnění úkolů žádal zdůvodnění proč se tak nestalo, a jaká byla přijatá nápravná opatření. Žadatel má důvodně za to, že takové informace NA má a plán činnosti vyhodnocuje a vyvozuje důsledky z jeho neplnění. Místo uvedeného povinný subjekt odkázal na výroční zprávu, kterou žadatel vůbec nepožadoval. Povinný subjekt absolutně ignoroval ústavně zaručené právo žadatele vyplývající z ust. § 17 LZPS.

**K bodu č. 12** žadatel tvrdí, obdobně jako to bylo v bodě č. 4, že výroční zprávu povinného subjektu nežádal. Naopak žadatel požadoval informaci o počtu inventárních/evidenčních jednotek, které povinný subjekt předložil badatelům ke studiu za rok 2012. Skutečnost, že povinný subjekt odkáže na výroční zprávu, která obsahuje další zcela nesouvisející informace, kterou nejsou žadatelem požadovány jen proto, aby informaci neposkytl, je v příkrém rozporu se smyslem a účelem zákona č. 106/1999 Sb., a takovým postupem zcela evidentně dochází k porušení ústavně zaručeného práva žadatele zakotveného v ust. § 17 LZPS. Navíc žadatel trval na zveřejnění informací dle ust. § 6 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.

**K bodu č. 16** žadatel uvádí, že nepovažuje odpověď za srozumitelnou. Povinný subjekt neuvádí o jaký pokyn se jedná, ze kterého dne a pod jakým číslem pokyn ředitelky NA vyšel v kontrastu s odpovědí pod bodem č. 20, kde je číslo pokynu uvedeno. Navíc ust. § 11 zákona č. 106/1999 Sb., není normou ius cogens. Navíc, žadatel se dotazoval na způsob zabezpečení ochrany osobních údajů, nikoli na ustanovení zákona č. 499/2004 Sb., popř. prováděcích právních norem. Jestliže žádost není povinnému subjektu jasná, má postupovat ve lhůtách dle platné právní úpravy. I v tomto případě povinný subjekt postupoval v rozporu s ust. § 17 LZPS a žadatele na svých právech zkrátil.

**K bodu č. 17** žadatel tvrdí, že obsah odpovědi k bodu č. 16 a 17 se vzájemně vylučují a jsou pro žadatele absolutně nesrozumitelné. Povinný subjekt postupoval v rozporu s ust. § 17 LZPS a žadatele na svých právech zkrátil.

**K bodu č. 19** žadatel tvrdí, že mu vůbec nebylo odpovězeno na druhou část dotazu. Žadatel se ptal na procentuální (%) rozdíl příplatku za vedení v 8. oddělení foto-, fono-, kinodokumentů a služeb veřejnosti. Povinný subjekt žádný % rozdíl neuvedl, ačkoli sám potvrdil, že příplatek za vedení má vedoucí oddělení, tedy dle logiky, nikoli pouze právní, měl povinný subjekt zveřejnit % výši příplatku za vedení vedoucího zaměstnance, nikoli dotaz ignorovat. Je nutno podotknout, že žadatel se neptal na konkrétní výši, ale pouze % výši příplatku za vedení. Povinný subjekt postupoval v rozporu s ust. § 17 LZPS a žadatele na svých právech zkrátil.

**K bodu č. 20** žadatel uvádí, že odpověď je neurčitá, slovo „zpravidla“ nevypovídá nic o tom, zda je žádost vyřízená za jeden den, nebo se stává, že žádost je vyřízená také za 6 měsíců. Dle ust. § 37 zákona č. 40/1964 Sb., právní úkon musí být srozumitelný a určitý. Bylo

by velice vhodné kdyby povinný subjekt předmětnou skutečnost alespoň stručně rozvedl. Povinný subjekt postupoval v rozporu s ust. § 17 LZPS a žadatele na svých právech i v tomto případě zkrátil.

Zcela neomluvitelné jsou odpovědi na otázky, **body č. 24 až 29**. Důvodně předpokládám, že statutáři NA je dobře známo ust. § 14 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., z něhož plyne, že „Majetek musí být využíván účelně a hospodárně k plnění funkcí státu a k výkonu stanovených činností; jiným způsobem lze majetek použít nebo s ním naložit pouze za podmínek stanovených zvláštním právním předpisem anebo tímto zákonem. Organiz ační složka si počíná tak, aby svým jednáním majetek nepoškozovala a neodůvodněně nesnižovala jeho rozsah a hodnotu anebo výnos z tohoto majetku.“ Jestliže povinný subjekt neví, nezná, popř. nechce uvést informace o tom, kolik finančních prostředků čerpal, ať již z běžných nebo kapitálových výdajů pro to které oddělení za příslušné období (přičemž žadatel se ptal pouze na jedno z nich), může taková odpověď zakládat podezření z pronevřčení finančních prostředků s dosahem do trestněprávní roviny statutáře Národního archivu. Žadatel i v tomto případě cítí, že jeho práva byla zkrácena a to velice laxním ne-li diletanstkým př&ia cute;stupem k věci samé.

Vážená paní ředitelko, vzhledem k obsahu odpovědi, kterou jsem obdržel a následného odvolání, věřím, že své podřízené především právničku Národního archivu a vedoucí 8. oddělení foto-, fono-, kinodokumentů a služeb veřejnosti náležitě poučíte, abyste jste skutečně přispěla k budování dobré správy, jelikož prozatím Vaše snaha zůstává pouze lacinou a bezobsažní floskulí.

Rozhodnutí o odvolání zasílejte pouze scanem na výše uvedenou e-mailovou adresu.

S pozdravem

**Národní Archiv**

Archivní 4/2257

149 00 Praha 4

[na@nacr.cz](mailto:na@nacr.cz)

